

Hồi 58

Thủy trạch mê thành

Bầu trời sao đã biến mất, sương đêm như một màn lưới không có cái gì không bao phủ, trùm kín toàn Vân Mộng Trạch, một nơi ôm ấp vô số đầm nước, tựa như quỹ vực khiến cho người ta mê hoặc không hiểu. Chuyện xảy ra ở đây, không còn có thể dùng lẽ thường để suy đoán nữa.

Tiếng sói gào từ bốn phương tám hướng truyền đến, thoát xa thoát gần, tựa hồ đã lang trong trạch đang kết bầy kết đàn mò ra kiếm ăn, càng thêm cảm giác nguy cơ khắp chốn.

Ô Tử Hư dẫn Cô Nguyệt Minh và Vô Song Nữ lên một gò nhỏ, đến một đồng loạn thạch: "Ta tìm thấy dạ minh châu ở đây, hạt châu lúc đó đặt trên tảng đá lớn này".

Cô Nguyệt Minh tả thủ giơ cao cây đuốc, chiếu sáng vùng đất phương viên mấy trượng, hoài nghi hỏi: "Ngươi không nhớ lầm chứ? Giữa sương mù dày đặc, đâu đâu cũng gần như giống hệt nhau mà".

Vô Song Nữ dõi mắt nhìn bốn phía, sương mù vây bọc, làm cho người ta nhìn không thông không thấu, chỉ thấp thoáng thấy đầm nước kín mìn dưới triền gò.

Ô Tử Hư cười khố: "Ngươi nói vậy rồi, ta lại không dám khẳng định nữa. Bất quá ta có thể nói với ngươi ta có thiên phú đặc thù về việc nhận đường, đi đến đâu là tuyệt không thể quên được".

Cô Nguyệt Minh nhìn sang hướng đông: "Nếu suy đoán của bọn ta không sai, phụ thân của Song Song chắc là bị tên nỏ của Qua Mặc bắn trúng Sở hạp trên lưng, một viên dạ minh châu rớt xuống tảng đá, cổ thành kia chắc là ở triền gò đối diện không xa. Cho dù bọn ta tìm không ra cổ thành, cũng có thể nhìn thấy rặng núi chỗ cổ thành, trừ phi lực lượng của quỷ thần có thể làm cho cả vùng núi biến mất. Mà sao lại có thể như vậy được?".

Vô Song Nữ quay sang Ô Tử Hư: "Vân Mộng nữ thần không phải yêu đương nồng cháy với ngươi lắm sao? Bộ bây giờ đã yêu người khác rồi sao?".

Hai câu nói vô tâm này tàn nhẫn đâm trúng chỗ đau lòng nhất của Ô Tử Hư, sắc mặt của hắn lập tức tái nhợt, chán ngán thốt: "Đừng nhắc tới nữa, ta rất có thể đã bị lừa gạt tình cảm".

Vô Song Nữ ngạc nhiên: "Ngươi nói cái gì?".

Cô Nguyệt Minh lộ thần sắc kiên quyết: “Đứng ở đây không phải là biện pháp, bọn ta sang hướng đông lục tìm đi, hy vọng trò đùa của nữ thần chỉ là một cách che mắt, cho dù nhìn không thấy cổ thành, cũng có thể bằng vào tiếp xúc đụng chạm mà cảm thấy được sự tồn tại của nó”.

Ô Tử Hư lắc đầu: “Vô dụng, nếu không đã sớm bị người của Phụng công công phái đến đụng phải cổ thành rồi”.

Vô Song Nữ thất thanh: “Lẽ nào bọn ta đứng đây ngơ ngẩn sao?”.

Ô Tử Hư nhìn nhìn Vô Song Nữ, lại nhìn nhìn Cô Nguyệt Minh, chợt há họng nhắm hướng đông hét lớn: “Vân Mộng nữ thần, bọn ta đã y hện đến rồi! Nàng thật ra có gặp bọn ta hay không?”.

Vừa nói xong câu cuối, thành linh cuồng phong cuốn dậy, sương mù nồng đậm đến mức không tan được xung quanh bị gió mạnh từ bốn phương tám hướng đổ tới lửa thành lốc xoáy, phảng phất như yêu ma quỷ quái hình dạng thiên biến vạn hóa, cũng thổi đuốc lửa gần tắt.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, người nào cũng sồn tóc gáy. Chưa có giây phút nào bọn họ cảm thấy rõ ràng minh xác sự tồn tại của Vân Mộng nữ thần như vậy, cảm thấy được lực lượng của nàng.

Ô Tử Hư nhìn đăm đăm về phía trước, kinh hoảng la lên: “Trời! Các ngươi nhìn kia!”.

Gió đã lặng, ngọn đuốc hồi phục lại ánh sáng.

Thấu qua làn sương nhẹ bay xoáy vòng, một tòa cổ thành lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trước mắt ba người.

Tòa cổ thành kiên cố đã từng đứng sừng sững ở thời đại Chiến quốc kia, hiện tại chỉ còn lại một khu hoang phế đã bị lửa dữ thiêu rụi, một màu đen trải hết thương tang, ngập đầy cây cối và cỏ dại, thành nơi côn trùng giun dế cư ngụ.

Hồi nãy bọn họ nhìn thấy chỗ đó là một cái hồ lớn. Cổ thành xây trên một ngọn núi nhỏ ló ra giữa hồ, sơn thành có nước hồ bao quanh, một con đường từ chỗ tường thành sụp hồng vòng ngoài nhất của sơn thành trải dài ra, đến cách bờ hồ bên bọn họ chừng mấy thước, quá nửa chìm trong nước hồ.

Sơn thành dựng ba vòng tường thành, vòng trong cao hơn vòng ngoài, còn lưu lại dấu tích tàn dư của thành lâu, mơ hồ thấy được bộ dạng uy vũ thuở xưa. Tường thành vòng ngoài nhất đứng sừng sừng bên bờ, sụp đổ ghê gớm nhất, không còn tác dụng phòng ngự gì nữa.

Ba người ngẩn ngơ trân trân nhìn kỳ cảnh khiến người ta không ngờ được trước mắt.

oOo

Trong khoang thuyền, Nguyễn Tu Chân vừa được cởi dây trói còn chưa hết kinh hồn: “May là ta không biết võ công, nếu không Hoàng Phủ lão tặc khẳng định sẽ cắt đứt gân chân gân tay của ta, người có cứu được thì cũng chỉ còn là một phế nhân”.

Bách Thuần thâm gạt mồ hôi lạnh, nếu Khâu Cửu Sư không thể xoay chuyển cục diện, người bị cắt gân chân gân tay phải là Khâu Cửu Sư.

Khâu Cửu Sư giúp gỡ hành khí lưu chuyển máu huyết, hỏi: “Người đã nghe hết toàn bộ quá trình chứ?”.

Nguyễn Tu Chân gật đầu biểu thị đã nghe, hoài nghi hỏi: “Người thật đã giết Quý Nhiếp Đề?”.

Khâu Cửu Sư đáp: “Y quả đã chết dưới tay ta, nhưng tình huống bên trong phức tạp dị thường, không chỉ vài câu là có thể tận tường. Huỳnh đệ theo bọn ta đến Lạc Dương tình huống ra sao?”.

Nguyễn Tu Chân căm phẫn: “Hoàng Phủ lão tặc nào dám làm hại bọn họ, bọn ta hôm qua sau khi lên thuyền mới phát giác Hoàng Phủ lão tặc và người của lão ẩn mình trên thuyền, là ta ra lệnh cho các huynh đệ không được phản kháng, bởi ta tin Vân Mộng nữ thần có an bài xảo diệu, hiện tại đã chứng thực ta không nhìn lầm”.

Khâu Cửu Sư đi ra ngoài khoang, một hồi sau quay về thốt: “Bọn họ bị nhốt trong khoang chứa hàng tầng dưới, ta đã ra lệnh cho người đi thả bọn họ”.

Lại quay sang Bách Thuần: “Hại cho Bách Thuần phải kinh hoảng”.

Bách Thuần trả hần một nụ cười điềm mật: “Có gì đâu”.

Lúc này một thủ hạ chạy xộc vào: “Có thuyền đến”.

Khâu Cửu Sư ba người thất kinh, lẽ nào Phụng công công đến nhanh như vậy, làm sao biết tìm thẳng đến đây?

oOo

Ba người bước lên con đường thông vào cổ thành, lòng trào dâng cảm giác khó hình dung. Vân Mộng nữ thần có phải đang ở trong thành chờ đợi bọn họ đến?

Lúc này bên trên sơn thành xuất hiện bầu trời sao, tường thành dựa theo sơn thế quần hình tròn ốc mà lên, tuốt tới đỉnh núi, chỗ cao nhất là một tòa kiến trúc đã sụp đổ, toàn tòa sơn thành như một con ốc đầy rộng chót nhọn.

Dưới ánh đuốc chiếu sáng, cửa thành tận cuối con đường chỉ còn lại một lỗ cửa đen thui, vẫn có thể cửa thành lồi ra ngoài tường, có hai cửa trong ngoài, hình cái vò. Có thể tưởng tượng Chuyền thành thời hưng thịnh, cả tòa thành trì dùng thần điện ở vị trí cao nhất làm trung tâm của sơn thành, sau đó dùng tường thành tầng tầng lớp lớp xoáy hình tròn ốc đi xuống, cùng sơn đạo hợp thành cốt cán của thành trì, mọi đền thờ, lầu chọi, ngõ hẻm, nhà cửa đều an trí trong hoàn cảnh thiết kế kỹ càng, hình thể hoàn chỉnh.

Tim Vô Song Nữ đập thình thịch, nếu Cô Nguyệt Minh không đoán sai, sau khi tiến vào hốc cửa chắc có thể phát hiện di thể của cha.

Cô Nguyệt Minh mỗi một bước lại thêm kinh hoàng. Đối lại là y của trước đây, tuyệt sẽ không sợ bất cứ cái gì, nhưng y hiện tại thật không muốn chết như vậy, bởi chính vì Vô Song Nữ đang theo sau. Ô Tử Hư nói đúng, y không còn là cô độc kiếm khách sống không có gì luyện tiếu. Nếu đây là thủ đoạn của Vân Mộng nữ thần, trước hết làm cho y nảy dạ mê luyện cuộc sống, sau đó mới dẫn y vào chỗ chết, vậy nỗi hận của Vân Mộng nữ thần đối với y thật có dốc hết sông nước trong thiên hạ cũng khó mà rửa sạch.

Mục quang của Ô Tử Hư từ tường thành dài dằng dặc dòi lên thành lâu quá nửa đã sụp lở, bám đầy ỗ yến, tràn trề cảm xúc: "Thật khó tưởng tượng ta và người đã từng kề vai tác chiến ở tòa thành trì này, cố sức kháng cự địch nhân tới tám năm ròng. Đánh một trận lâu như vậy, một khi là người tất sẽ phải chán ghét chiến tranh và tử vong. Ài! Tâm tình của người sao rồi?".

Cô Nguyệt Minh dùng nụ cười khổ đáp trả: "Sở hạp có thể làm khó người chứ?".

Ô Tử Hư hít sâu một hơi, trầm giọng đáp: "Chỉ cần cho ta cơ hội, ta bảo đảm người có thể nhìn thấy tiền quả cất bên trong, chỗ then chốt khẳng định ở trên bảy hạt dạ minh châu. Vấn đề là tiền quả chỉ có một, bọn ta lại có ba người, chia làm ba phần không biết có ảnh hưởng đến hiệu lực của nó không?".

Cô Nguyệt Minh thốt: "Người đủ can đảm để ăn nó à? Người đã không còn sở hữu, sống không có luyện tiếu, đáng để thử xem".

Ô Tử Hư đôi mắt sáng lên: "Có lẽ thứ ta trọn đời tìm kiếm không phải là Vân Mộng nữ thần, mà là Tương quả, ai biết rõ được chứ?".

Thanh âm của Vô Song Nữ từ đằng sau truyền đến, thấp giọng mắng: “Đồ quỷ hoa tâm! Đừng quên đây là địa bàn của ai”.

Cô Nguyệt Minh lắc đi: “Cuối cùng đã đến rồi, Song Song có cảm giác gì? Ta chưa từng thấy Song Song tâm tình tốt như vậy”.

Ô Tử Hư rống lên: “Đúng! Để ta đoán thử xem! Song Song sở dĩ tâm tình tốt hẳn là vì đã phát hiện nam nhân duy nhất không hoa tâm thời thế đương kim”.

Nói nói cười cười, ba người tiếng qua ổ cửa, bước vào cổ thành.

Một cơn gió âm hàn từ đằng sau ủa tới, ngọn đuốc bị thổi chớp tắt bất chợt, vẫn thoảng chiếu tới một nơi tựa như quảng trường đằng sau cửa, nhưng đã ngập đầy cây hoang cỏ dại, một người đang phủ phục dưới đất, trên lưng đeo một cái túi.

Vô Song Nữ thân người giật nảy, kêu lên: “Cha!”.

Ba người cất bước tới chỗ Phu Mãnh bỏ mình.

oOo

Chỉ có một chiếc thuyền đến, nhỏ bằng nửa ung thuyền của bọn họ, dài khoảng bốn trượng, dưới đáy có gắn bốn trục bánh xe, chỉ cần phái người đẩy động bánh, lướt đi linh hoạt trên nước như cá, mau mắn như bay, thích hợp nhất để hành tẩu trong sông nước.

Lúc này xa thuyền nhoáng ánh đèn hiệu, chào hỏi bọn họ từ đằng xa.

Khâu Cửu Sư cau mày: “Là thuyền của Lạc Dương Bang, bọn họ đến làm gì?”.

Nguyễn Tu Chân cũng đến đài chỉ huy trên lầu lái: “Cẩn thận một chút, bọn họ có lẽ đến gặp Hoàng Phủ Thiên Hùng”.

Khâu Cửu Sư quát: “Kêu người đến giảm chậm tốc độ”.

Thủ hạ nghe lệnh dùng đèn hiệu ra dấu cho thuyền đến.

Khâu Cửu Sư nhìn sang Bách Thuần đang đứng bên cạnh hắn há hàm răng trắng đều, mỉm cười hỏi: “Bách Thuần sợ?”.

Bách Thuần cười mỉm lắc đầu, còn háy hắn một cái, trách hắn sao lại hỏi câu đó, nhưng đối với dạ quan hoài của Khâu Cửu Sư lại tràn dâng trong lòng một tư vị ngọt ngào.

Thuyền trục bánh xe liền giảm tốc độ, từ từ đến gần, một thanh âm truyền sang: "Trên thuyền có phải là Khâu huynh và Nguyễn tiên sinh?".

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân nhận ra là thanh âm của Lạc Dương Bang bang chủ Mã Công Thành, sau khi trao đổi một ánh mắt, Khâu Cửu Sư nói lớn: "Chính là bọn ta, Mã bang chủ có chuyện gì mà đến thăm vậy?".

Mã Công Thành lớn tiếng: "Tạ ơn trời đất, cuối cùng đã tìm ra các người".

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân ngạc nhiên nhìn nhau, không hiểu Mã Công Thành tìm ra bọn họ tại sao lại hung phấn rồi rít như vậy.

oOo

Cô Nguyệt Minh và Ô Tử Hư đi trước, Vô Song Nữ theo sau hai người, bước chân nặng nề đi qua chỗ thi thể Phu Mãnh.

Gió lạnh hù hù trong thành, thổi đuốc lửa tranh sáng tranh tối, cũng làm cho tất cả biến thành khi huyền khi thực, ảo giác nảy sinh.

Bản thân cố thành đã đủ sức nhiếp hồn, làm cho ba người không dám bước mạnh rên tiếng, sợ động chạm đến sự tĩnh lặng thần thánh của cố thành.

Đây tuyệt đối là một dị vực khác với thế gian bên ngoài, khiến cho người ta có tư vị kỳ dị đi vào thế giới trước đây một ngàn năm trăm năm. Chuyên thành tuyệt không phải là một tòa thành trì bình phàm, nó là thành trì đã bị phù chú tàn độc, sản sinh từ một thân cây kỳ dị, kỳ diệu nhất là cố sự của nó còn chưa kết thúc.

Bọn họ lại đã về đến.

Cảm giác thất vọng của Ô Tử Hư càng lúc càng mãnh liệt, hẳn là thất vọng đối với Vân Mộng nữ thần. Hắn đã nghe lệnh triệu đến, đã thần thông quảng đại như vậy, đáng lẽ ít nhiều gì cũng có nghi thức hoan nghênh, rình rang may mắn. Nhưng hẳn rõ ràng cảm thấy thái độ của Vân Mộng nữ thần là lãnh đạm không lý gì tới, còn xua lùa gió lạnh từng cơn khiến cho người ta rùng mình phát lạnh, tuyệt không thân thiện.

Hy vọng của hắn thật đã ảo diệt.

Mất đi Vân Mộng nữ thần, cũng mất đi tất cả, linh đan tiên quả gì cũng khó bù đắp phần nào.

Ô Tử Hư trong lòng biết rõ hơn bất cứ một ai: cái hấn muốn là “nàng”.

Cô Nguyệt Minh bắt đầu hiểu thấu mình, y chờ chục tử vong xưa nay, chính là vì không muốn đổi diện tình huống trước mắt, không muốn đổi diện tội nghiệt đối với kiếp trước. Tòa cổ thành này, mỗi một viên gạch mỗi một tảng đá, từ tường thành đến đường ngõ, thành lâu phòng xá, đều in hằn ký ức thâm sâu về cổ thành năm xưa, làm cho lòng y lẫm đặng hồi âm một thuở. Đây là một gánh nặng không ai có thể gánh nổi, một nỗi thống khổ không ai có thể chế ngự.

Cô Nguyệt Minh mong mình chưa từng sống đây.

Sức lây nhiễm khổng lồ của cổ thành, từng lớp từng tầng xung kích đánh y, chưa từng có giờ phút nào y trông mong kết liễu sinh mệnh của mình như bây giờ.

Vô Song Nữ tuy thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của hai người, lại không suy tư sâu sắc gì đến tình huống dị dạng của bọn họ, bởi nàng lo cho mình còn chưa xong. Giây phút nào trông đợi cuối cùng đã đến, nhưng nàng đâu có hân hoan như dự định, trong lòng nàng có một mũi gai đâm.

Cục diện trước mắt chính do cha nàng tạo dẫn. Nếu Ô Tử Hư không phải lượm được da minh châu rớt xuống từ Sở hạp mang trên lưng cha nàng, Ô Tử Hư đâu có đến Lạc Dương, giờ phút này cũng không thể tiến vào cổ thành. Không có Ô Tử Hư, nàng và Cô Nguyệt Minh căn bản không có cách nào tìm ra cổ thành. Mà trong cuộc cờ số phận này, cha là kẻ hy sinh, bị Phụng công công truy sát gia tộc, kẻ gây ác chính là Vân Mộng nữ thần, mọi sự thật ra là vì nguyên nhân gì?

Nàng cảm thấy mê mang mơ hồ.

Hai chục bước.

Cô Nguyệt Minh chợt dừng chân, một cơn gió thổi xộc vào mặt, mang đến mùi vị quen thuộc, nhưng vì y đang ôm tâm tình suy sụp tan nát cõi lòng, đầu óc không thể vận dụng, nhất thời trong lòng một mảng trống không, không có cách nào có phản ứng hữu hiệu, chỉ thuần bằng vào trực giác mà ngưng bước.

Ô Tử Hư đi tới một bước rồi mới dừng lại, ngạc nhiên nhìn sang Cô Nguyệt Minh.

Vô Song Nữ theo sau xém chút đụng vào Cô Nguyệt Minh, nảy phản ứng tự nhiên giơ đôi ngọc thủ ấn trên lưng Cô Nguyệt Minh.

Phu Mãnh phủ phục động đậy, vụt lật người lại, tiếng cơ quan bật phát đồng thời vang lên, “vèo” một tiếng, kinh tiễn từ trong cơ quan tên nổ trong tay hấn bắn nhanh ra, nhắm đúng ngay tim Cô Nguyệt Minh.

Qua Mặc!

Cho dù với năng lực của Cô Nguyệt Minh, dưới tình huống không chút giới bị mà lại thần hồn điên đảo mê man lạc lỏng, căn bản đâu thể ngăn đỡ, phương pháp duy nhất là né sang một bên, nhưng đáng chết là Vô Song Nữ đang ở đằng sau y, nếu y dời tránh, kẻ trúng tên khẳng định là nàng, huống hồ gì tử vong đối với y vào giờ phút này có sức dự hoặc kinh hồn.

Ô Tử Hư bằng vào chút dư quang khoé mắt nhìn thấy động tác của Qua Mặc, ban đầu còn nghĩ mình hoa mắt nhìn lầm, đến khi tiếng cơ quan bật vang mới sực tỉnh, biết Qua Mặc đã vào thành trước bọn họ một bước, bày bố cạm bẫy tinh xảo, giả làm Phu Mạnh để đối phó bọn họ. Hắn nắm chắc tình huống Cô Nguyệt Minh trong chớp mắt sẽ trúng tên.

Thời gian không cho phép hắn nghĩ ngợi nhiều, chỉ biết cái chết của mình không lớn lao gì, nhưng Cô Nguyệt Minh lại tuyệt không thể chết.

Ô Tử Hư như làn chớp tạt ngang qua, chắn trước mặt Cô Nguyệt Minh.

Lúc Cô Nguyệt Minh còn kinh hãi chưa hoàn hồn, Ô Tử Hư hự thắm một tiếng, toàn thân run mạnh, cúi người loạng choạng thoái lùi đụng vào Cô Nguyệt Minh, đầu đến mức gập hông.

Cô Nguyệt Minh tựa như tỉnh thoát mộng寐, vụt lại như lọt vào một cơn ác mộng đáng sợ nhất, tả thủ vẫn giơ đuốc, hữu thủ nắm lấy vai Ô Tử Hư, mục quang nhìn xuống qua vai Ô Tử Hư, thấy một mũi tên nhỏ ghim vùng ngực bên trái của Ô Tử Hư, chỉ còn lộ đuôi tên.

Đây là hiện thực tàn khốc mà y không có cách nào tiếp nhận.

Vô Song Nữ lúc này mới có phản ứng, xông ra giữa hai người, rút trường tên bên hông ra, búng người một lượt, đến khi hạ mình xuống trường tiên nhắm Qua Mặc vẫn còn nằm dưới đất quật tới.

Qua Mặc cười lạnh một tiếng, lăn tránh sang bên phải, roi quất mạnh vào chỗ hắn nằm hồi nãy, bụi bặm lá cỏ bay tung.

Vô Song Nữ đau thương chưa dứt, nào chịu buông tha cho hắn, đuổi theo như bóng với hình, đột nhiên tiếng cơ quan lại vang lên, Qua Mặc không ngờ lợi dụng thời gian lẫn lộn đã gắn thêm tên lên cơ quan.

Vô Song Nữ biết không hay, khoảng cách gần như vậy, muốn tránh nỗ tiễn là chuyện không thể nào, quát khế một tiếng, trường tiên vẫn bay đánh Qua Mặc, người lại bay phóng

xéo sang phải. Còn giữa không trung, bắp đùi đau thấu tâm can, hại cho nàng lúc hạ mình loạn choạng ngã bệch, máu chảy như suối, không có cách nào đứng dậy nổi.

“Véo” một tiếng, trường tiên tàn độc quét lên cơ quan bắn tên Qua Mặc giơ lên đón đỡ, cơ quan nổ tiễn cứng cáp lập tức vỡ nát, có thể thấy lúc Vô Song Nữ ngậm hận xuất thủ lực đạo của một roi đó cuồng mãnh đến mức nào.

Qua Mặc bằng lấy sức hông búng dậy, không lý gì tới Vô Song Nữ ngã một bên, rút trọng kiếm ra, nhắm Cô Nguyệt Minh lao tới.

Ô Tử Hư dựa vào Cô Nguyệt Minh ngồi ịch xuống đất, run giọng: “Như vậy có thể làm tiêu tan mối hận của người không?”.

Cô Nguyệt Minh biết câu nói của Ô Tử Hư đối tượng không phải là y, mà là Vân Mộng nữ thần, đồng thời nghĩ đến không những Ô Tử Hư đã xong, Vô Song Nữ cũng khó giữ mạng, bởi mũi tên bắn ra từ cơ quan tên nổ của Qua Mặc là tên có tẩm độc.

Vào sát na này, y lại tiến vào cảnh giới vô tình cô độc kiếm thủ, mọi ý niệm đều thành tro tàn.

Trọng kiếm chiếu ngay trán Cô Nguyệt Minh chém tới.

Cô Nguyệt Minh giơ cao ngọn đuốc trong tay, chột đập xuống, cả trăm điểm lửa bốc bay, toàn quảng trường sau cửa cổ thành đột nhiên sáng bừng lên, sau đó quét qua vị trí đôi mắt của Qua Mặc, hờ hững không lý gì tới chiêu thức đoạt mệnh của địch.

Qua Mặc nào ngờ Cô Nguyệt Minh có chiêu này, nếu chiêu thức bất biến, khẳng định có thể chém bay đầu Cô Nguyệt Minh, nhưng mình cũng mất luôn đôi mắt, mặt mày bị phồng hết, lúc này hấn đâu có tình nguyện chịu chết. Hấn lại rõ nếu miễn cưỡng biến chiêu, giây phút Cô Nguyệt Minh rút Bạch Lộ Vũ ra khỏi vỏ, hấn đại bại bỏ mình chỉ là chuyện sớm muộn. Trước sau mấy lần giao thủ, hấn đã quá rõ sự lợi hại của Cô Nguyệt Minh.

Qua Mặc quát dữ một tiếng, thi triển tuyệt kỹ độc môn, dùng sức ngón chân cái kèm chế xung thế, trọng kiếm vẽ một vòng trên không trung, sau đó nghiêng xéo sang một bên, lẩn vọt ra.

Đến khi cách xa Cô Nguyệt Minh ba trượng, Qua Mặc búng dậy khỏi mặt đất, đằng sau tiếng xé gió vang lên.

Qua Mặc xoay người hồi kiếm chém tới.

“Keng!”.

Trọng kiếm đánh xuống Bạch Lộ Vũ đang lao tới lưng.

Qua Mặc nhìn sang Cô Nguyệt Minh, y quỳ một gối bên cạnh Ô Tử Hư, hữu thủ đỡ hần nằm dài xuống đất, tả thủ vẫn giơ cao ngọn đuốc, mục quang trước hết nhìn sang chỗ Vô Song Nữ đang ngã dưới đất, rồi lại nhìn sang Qua Mặc, thần tình không buồn không vui, nhưng nhãn thần kiên định, loang loáng dị quang Qua Mặc chưa từng thấy qua.

Cô Nguyệt Minh chầm chậm đứng dậy, rút uyển kiếm ra.

Qua Mặc không biết tại sao mình lại phát lãnh, biết mình muốn giết y mà không được, đã tiết hết nhuệ khí, cho nên bị khí thế coi chết bằng không của y trấn áp, lòng rúng động, vụt quay đầu chạy dọc bờ tường, phóng lên con đường xoáy tròn ốc thông lên thẳng đỉnh núi.

- o O o -